

Praha

Mingling Voices

Series editor: Manijeh Mannani

Give us wholeness, for we are broken.
But who are we asking, and why do we ask?

— PHYLLIS WEBB

National in scope, *Mingling Voices* draws on the work of both new and established poets, novelists, and writers of short stories. The series especially, but not exclusively, aims to promote authors who challenge traditions and cultural stereotypes. It is designed to reach a wide variety of readers, both generalists and specialists. *Mingling Voices* is also open to literary works that delineate the immigrant experience in Canada.

SERIES TITLES

1 *Poems for a Small Park*

E.D. Blodgett

2 *Dreamwork*

Jonathan Locke Hart

3 *Windfall Apples: Tanka and Kyoka*

Richard Stevenson

4 *The dust of just beginning*

Don Kerr

5 *Roy & Me: This Is Not a Memoir*

Maurice Yacowar

6 *Zeus and the Giant Iced Tea*

Leopold McGinnis

7 *Praha*

E.D. Blodgett

E.D. Blodgett

with Czech translations by Marzia Paton

AU PRESS

Praha

© 2011 E.D. Blodgett

Published by AU Press, Athabasca University

1200, 10011 – 109 Street Edmonton, AB T5J 3S8

Library and Archives Canada Cataloguing in Publication

Blodgett, E.D. (Edward Dickinson), 1935–

Praha/by E.D. Blodgett; with Czech translations by Marzia Paton.

(Mingling voices, ISSN 1917-9405)

Also issued in electronic format (ISBN 978-1-926836-15-7).

Text in English and Czech.

ISBN 978-1-926836-14-0

1. Prague (Czech Republic) — Poetry.

I. Paton, Marzia

II. Title.

III. Series: Mingling voices

PS8553.L56P74 2011

C811'.54

C2011-900239-6

Cover and book design by Natalie Olsen, Kisscut Design.

Cover image: Robert Kessner, *Winter Evening on Kampa* (2003), tempera and pastel on blue indigo carton, 25×19 cm.

The paintings in this book, created between 1998 and 2010, are used by the kind permission of the artist, Robert Kessner. We are grateful as well to Pavel Štědrý for his superb scans of the artwork.

Printed and bound in Canada by Marquis Book Printing.

We acknowledge the financial support of the Government of Canada through the Canada Book Fund (CBF) for our publishing activities. Canadian Heritage Patrimoine canadien

This publication is licensed under a Creative Commons License, Attribution-Noncommercial-No Derivative Works 2.5 Canada: see www.creativecommons.org. The text may be reproduced for non-commercial purposes, provided that credit is given to the original author.

To obtain permission for uses beyond those outlined in the Creative Commons license, please contact AU Press, Athabasca University, at aupress@athabascau.ca.

A volume in the Mingling Voices series:

ISSN 1917-9405 (Print) ISSN 1917-9413 (Online)

Irenae

donum amoris pro tuo dono

<i>Praha</i>	4	Praha
<i>Castle</i>	6	Hrad
<i>Pomp</i>	8	Pompa
<i>Cemeteries</i>	10	Hřbitovy
<i>Bells</i>	12	Zvony
<i>Pigeons</i>	14	Holubi
<i>Emptiness</i>	16	Prázdnota
<i>Opening</i>	18	Otevírání
<i>Light</i>	20	Světlo
<i>Trees</i>	22	Stromy
<i>Houses</i>	24	Domy
<i>Stones</i>	26	Kameny
<i>Lamps</i>	28	Lampy
<i>Dreams</i>	32	Sny
<i>Kings</i>	34	Králové
<i>Rain</i>	36	Děšť
<i>Cathedrals</i>	38	Katedrály
<i>River</i>	40	Řeka
<i>Rooms</i>	42	Pokoje
<i>Bird</i>	44	Pták
<i>Unfolding</i>	46	Rozvíjení
<i>Museum</i>	48	Muzeum
<i>Lilacs</i>	50	Šeříky
<i>Girl</i>	52	Dívka
<i>Clouds</i>	54	Mraky
<i>Sun</i>	56	Slunce
<i>Rusalka</i>	58	Rusalka
<i>Saints</i>	60	Svatí
<i>Gardens</i>	62	Sady
<i>Faces</i>	64	Tváře
<i>Canals</i>	66	Kanály
<i>Boulevards</i>	70	Bulváry
<i>Gate</i>	72	Branka

<i>Steps</i>	74	Schody
<i>Forgetting</i>	76	Zapomnění
<i>Petals</i>	78	Okvětní lístky
<i>Fountains</i>	80	Fontány
<i>Parks</i>	82	Parky
<i>Leaf</i>	84	List
<i>Towers</i>	86	Věže
<i>Windows</i>	88	Okna
<i>Chiaroscuro</i>	90	Šerosvit
<i>Winter</i>	92	Zima
<i>Flower</i>	94	Květ
<i>Angelus</i>	96	Klekání
<i>Tram</i>	98	Tramvaj
<i>Night</i>	100	Noc
<i>Streets</i>	104	Ulice
<i>Cloister</i>	106	Klášter
<i>Snow</i>	108	Sníh
<i>Horses</i>	110	Koně
<i>Dust</i>	112	Prach
<i>Crows</i>	114	Vrány
<i>Ladies</i>	116	Paní
<i>Sleepwalkers</i>	118	Náměsíčníci
<i>Eternity</i>	120	Věčnost
<i>Jewish Cemetery</i>	122	Židovský hřbitov
<i>Bridges</i>	126	Mosty
<i>Ecstasy</i>	128	Extáze
<i>Na Kampě</i>	130	Na Kampě
<i>God</i>	132	Bůh
<i>Music</i>	134	Hudba
<i>Golden Praha</i>	136	Zlatá Praha
<i>Chestnuts</i>	138	Kaštiny
<i>Heart</i>	140	Srdce
<i>Afterword</i>	145	

Illustrations

Hradčany od Strahova

3

Nový svět

31

Zlatá ulička

69

Sv. Mikuláš

103

Pod Karlovým mostem

125

Winter Evening on Kampa

143

Praha

Hradčany od Strahova

Robert Kessner

perhaps it is a bird
that hangs suspended on
the line drawn between
the earth and sky or just
a shade of darkness that
has broken off to pause
but a moment there
declaring this to be
the edge where all that is
grows thin as air without
the certainty to tell
where light begins or dark

možná je to jen pták
visící na vlasci
napnutém mezi nebem
a zemí nejspíš však
pouhý stín temnoty
který se odštípnul
aby znovu nabral dech
s tím že je na hraně
na níž vše co existuje
zjemní náhle jak vzduch
a nelze s jistotou říci
kde začíná světlo a kde tma

the castle walls are bare
where nothing but the rain
washes over them

or shadows of the trees
move without a trace
upon them and depart

echoes scatter through
the streets of horses that
have come this way and gone

years and years of steps
that wore against the stone
bearing without complaint

all that passes all
that disappears into
the edges of the night

what remembers but
the moon its light upon
the naked walls beside

the trace of shadows that
touch upon them as
someone breathing might

without a mind for stone
the brevity of night
or where the moon goes out

strmé holé hradby
dávají na odiv místa
kde bičoval je děšť

a drásaly stíny stromů
aniž po sobě nechaly
šrámy než odešly

ozvěna klokotá
ulicemi koní
co tudy klusávali

roky a roky kroků
tepajících dlažbu
snášející bez nářku

všechno co pomíjí
co nenávratně mizí
v zákoutích noci

nikdo si nevzpomene
jen měsíc laskající
svým svitem holé hradby

spolu s nádechem stínů
co se jich dotýkají
jak ten kdo tají dech

aniž rozumí kameni
krátké noci či měsíci
odkud a kam se ubírá

as fine as early snow
the pomp of kings comes down
to settle in the hair

of women unperceived
sitting on the square
gathering birds at dusk

fly in circles through
it calling out in their
untranslatable cries

across the silence of
the slowly falling snow
a flowerpot alone

upon a window sill
replies to all the birds
exhaling emptiness

hebká jak první sníh
snáší se vznešenost králů
a pomalu dosedá

do vlasů nenápadných žen
sedících na náměstí
ve společnosti ptáků

kroužících za soumraku
protínaném jejich
nepřeložitelným křikem

náhle ticho sněhu
snášejícího se k zemi
přeruší v odpověď ptákům

opuštěný květník
stojící na parapetu
vzdychaje prázdnotou

the cemeteries are
all asleep beneath
the shade of ancient trees

only the birds among
their leaves appear awake
and women scattered here

and there among the tombs
flowers here are not
as flowers that are seen

growing along the roads
these are flowers that
appear to nod among

themselves passing such
secrets that only flowers have
of what is theirs beneath

the ground of who they are
entwined among the dead
for those bending near

the perfume they give off
is how time might smell
if time rose with the sun

hřbitovy oddychují
v hlubokém spánku
ve stínu prastarých stromů

budou to nejspíš jen ptáci
kdo uprostřed jejich listí
bdí a ženy roztroušené

sem tam mezi hroby
zdejší květiny nejsou
jako ty kytky co rostou

běžně podél cest
zdá se že tyhle květy
si navzájem pokyvují

a svěřují tajemství
známá jen květinám
o tom co patří jen jim

pod zemí a o tom čím
jsou s mrtvými propletené
těm co se skloní blíž

jejich vůně připadá
že tak by mohl vonět čas
kdyby rostl se sluncem

when the bells began
to peal among the clouds
pigeons burst against
the sky as if it were
music no human hand
could make taking flight

když zvony náhle
zaduní v oblacích

holubi vystřelí
k obloze za hudbou

jakou lidské ruce
v úprku nesvedou

and so like pigeons we
find ourselves alone
in streets that move without
knowing where they began
through labyrinths that are
known only to
the moon that is of all
beginning genesis
declaring all that is
to come and how it came
to be rising through
the night arriving here
and how it moves away
as pigeons that depart
their wakes invisible

podobni holubům
se cítíme osamělí
v ulicích co jsou v pohybu

aniž tuší kde začínají
spletené v labyrinty
v nichž se dokonale vyzná

jen měsíc co stál u zrodu
veškerých začátků a
hlásí vše co má přijít

a jak k tomu dochází
že se po nocích toulá
aby pak doplul až sem

a zas plul dál a za sebou
nechal podobně holubům
neviditelnou brázdu

after all the feet
have stepped across the stones
emptiness remains

as light that oozes from
the air and down the walls
to settle at your feet

když všechny nohy přešly
přes dlažební kostky
zbyla jen prázdnota

která jak světlo prosakuje
vzduchem a kane po zdech
aby ti k nohám usedla

music opens in
the twilight of the heart
between departures of
the sun and waiting for
the rising of the moon
music has no dawn
no sudden fall of dark
its arrival is
unnoticed in
the heart that it appears
to be what listens as
flowers that before
they open listen for
a passage of the air
a darkness giving up

hudba se otvírá
v soumraku srdce
mezi skolem slunce

a dlouhým čekáním
na východ měsíce
hudba nezná úsvit

ani náhlý soumrak
jenž by se dostavil
nepozorovaně

do srdce které vypadá
jakoby naslouchalo
květům co čekají

dřív než se rozevřou
na závan vzduchu
rezignující tmy

the light that falls in late
autumn through linden trees
that line the alleys of

the parks is harvest light
a light that bears all
the summer in its warmth

spreading the fullness of
its large divinity
upon statues of

gods and goddesses
beneath the linden trees
and in the stillness each

of them seems to dissolve
in that light which they
in coming to birth had borne

světlo jež padá pouze
v pozdním podzimu
skrz větve starých lip

lemujících parky
je světlem sklizně
světlem hýčkajícím

v svém teple celé léto
rozsévajícím hojnost
velkolepé božskosti

na sochy bohů a bohyň
stojících pod lipami
a každá z nich se zdá být

tom tichu rozpuštěná
v tom světle které při zrodu
chovala na rukou

behind the house the trees
are tall and straight and thin
at night the stars upon

their branches pause as if
it were the sky that they
have fallen from and so

a sky that seems to be
the surface of a jar
that age has overcome

no one believes in ghosts
or they would see them there
in low relief upon

the broken stillness of
the sky that spreads across
the branches of trees that if

they moved beneath the wind
a small apocalypse
would change us all to stars

za domem stojí stromy
vysoké rovné a holé
ve větvích se jim v noci

tiše uvelebují hvězdy
a troufale předstírají
že popadaly z nebe

z nebe co vypadá
jako sklo zašlé baňky
s níž čas neměl slitování

na duchy nikdo nevěří
jinak bychom je spatřili
nořit se z reliéfu

roztříštěného ticha
oblohy která prosakuje
korunami stromů

a stačil by závan větru
aby nás malá apokalypsa
všechny proměnila v hvězdy

these are houses that
even before they might
have seen the light are blind
their windows without dreams
war was not needed to
take them so apart
just shells that stand upon
the place where nothing is
remembered like stones
that uncomplaining bear
the cold rain that falls
and all that darkness brings
horses gaze at them
and seeing nothing pass

tyhle domy byly slepé
ještě než dostaly šanci
spatřit světlo které měly
jejich okna nikdy nesní
a nebylo zapotřebí války
aby se začaly rozpadat
v místě které ztratilo paměť
stojí jen prázdné skořápky
co podobny kamenům
snášejí bez postesku
ledové proudy deště
a vše co přináší tma
koně na ně dlouze hledí a
nic nevidouce odcházejí

it is the crying in
the dark that stones bear
rising through the walls

across the courtyards and
releases into the wind
clothing the naked air

silence is all they have
to give and gladly they
offer it to unseen

eternities that they
fill beneath the sky
but silence that bears up

all unnamed lament
until lament resides
wherever silence is

lying upon the stone
the speechless ground where breath
gives itself to earth

to co zaznívá tmou je
pláč nesený kameny
jenž prostupuje zdmi

rozléhá se dvorky
a vlévá se do větru
aby oblékl nahý vzduch

kameny nemohou dát než
ticho a rády ho nabízejí
neviditelné věčnosti

aby ji naplnily
pod nebem pouhým
tichem co podporuje

všechny bezejmenné nářky
dokud se nářky nerozhostí
všude kde panuje ticho

ležící na kamenech
na oněmělé půdě kde dech
se odevzdává zemi

along the lanes there are
lamps upon the walls
to light the way of all

who make their way across
the city going home
beneath the rain and dark

and when they disappear
only trees remain
and rain and dark and lamps

when they are gone from mind
trees remember them
and opening of leaves

where light fleeting appears
the dark dispelled and rain
suspended on the walls

v postranních uličkách
stojí při zdech lampy
aby svítily na cestu

všem co se ubírají
přes město domů
v dešti a potmě

a když jsou ti tam
zůstávají jen stromy
a déšť a tma a lampy

když již vyvanou z mysli
stromy na ně vzpomínají
a skrze otvory v listí

kudy letmo proráží světlo
je zažehnávána tma a déšť
je rozvěšován po zdech

Nový svět
Robert Kessner

through the night it was
possible to hear
the sounds of horses in
their sleep exhaling dreams
invisible they float
above the cobbled streets
among the orchards that
near the castle walls
surrender flowers to
the early summer nights
and as they slowly fall
they fall into the dreams
of horses standing there
dreams that open to
become what summer in
its fading glory gives

v průběhu celé noci
se tichem rozléhaly
zvuky spících koní
vydechujících sny
neviditelně plující
nad dlážděním ulic
mezi zahradami
které poblíž hradeb
odevzdávají květy
nocím raného léta
a jak pomalu klesají
propadají se do snů
koní kteří tam stojí
do snů které se otvírají
jak poslední dar léta
v jeho blednoucí nádheře

you might have thought that all
the kings died with the sound
of wind that has passed

fitfully through leaves
and under skies that have
looked the other way

children hear it and
lift their eyes toward
the barely moving trees

they are not moved to kneel
if anything they clap
their hands in cadences

that they alone know
taking in the air of death
to us invisible

to them a slow march
of wind departing through
their hands autumnal and

so precise with dark commands
as each of them turns
away and into night

možná si myslíte
že všichni králové umřeli
za zvuku větru jenž

štkavě odvanul listím
a dole pod oblohou
která se odvrátila

ten vítr zaslechly děti
a pozvedly zrak
k pokyvujícím větvím

leč dojetím neklekly
když tak jen zatleskaly
v rytmu známém

jen jim samotným
vdechující pro nás
neviditelný vzduch smrti

pro ně pomalý pochod větru
prchajícího jejich rukama
podzimního a rázného

s temnými pokyny takže
se každé z nich odvrací
a odchází do noci

like someone who has lost
the way walking through rain
and sees familiar things

almost as they are
and somehow transformed
unable to believe

that they are what they are
the towers seem to scream
but scream inaudibly

and birds with knowing eyes
illuminate the air
with a bright and knowing gaze

if distance were a star
shaped to rise and fall
his hands would take it in

perhaps it was a dream
or like a dream that seems
to pass fleetingly

where everything remains
all the towers in place
the dreamer in the rain

fading before the end
gazing upon himself
in the distance gone

jak někdo kdo zabloudil
na procházce v dešti
a vidí povědomé věci

téměř jak vypadají
a přece k nepoznání
neschopen uvěřit

že jsou tím čím jsou
věže jakoby křičely
křičí však neslyšně

a ptáci s moudrýma očima
osvětlují vzduch
jasným a vědoucím zrakem

kdyby dálka byla hvězdou
stvořenou pro vzestup a pád
jeho ruce by ji uchopily

snad to byl pouhý sen
či sen co se zdá
prchavě procházet kolem

kde všechno zůstává
všechny věže na svém místě
snílek bloumající v dešti

na konci vybledne
když sleduje sám sebe
jak mizí v dálce

the great cathedrals stand
like open vessels that
wait for the dark to fill

them with the silence of
the breathless air and words
that lift departing where

a bird hovering above
without the slightest thought
takes in what comes its way

suspended in the gift
of what eternity
moving on the walls

sets forth into the dark
of syllables that have
drifted away from mouths

to float aimlessly
as if it were just air
murmuring music of

a language no one knows
shades of words that rise
from old abandoned wells

skvostné katedrály
ční jak prázdné lodě
v očekávání tmy

aby je plnila tichem
bezdechého vzduchu
a slov odplouvajících

vzhůru kde plachtí pták
jenž vnímá odevzdaně
všechno co potkává

visící uvnitř daru
který sama věčnost
bloumající po zdech

předává temnotě
nezřetelných slabik
stoupajících od úst

aby bezcílně vzlétly
jak by šlo pouze o vzduch
zurčící hudbou řeči

kterou nikdo nezná
stíny slov stoupajících
ze starých opuštěných studní

what the river knows
it slowly bears away
to bury in the sea

everyone gazes on
its silent surface as
they pass beneath the trees

thieves and lovers all
who leave the histories
of lives in fire lived

but unlike stars at night
floating placid there
their coming back is not

eternal in the dark
mirror that without
distinction holds them all

before drifting from sight
ethereal upon
the air without a name

řeka všechno co ví
odnáší pomalu pryč
pochovat do moře

každý kdo jde po břehu
pod stromy podél řeky
hledí na tichou hladinu

zloději milenci všichni
kdo zanechávají příběhy
životů žitých v plamenech

avšak na rozdíl od hvězd
pokojně unášených nocí
se nevracejí věčně zpět

do temného zrcadla
které je v sobě všechny
bez rozdílu sevře

než odplynou z dohledu
étericky vzduchem
už docela anonymní

one enters certain rooms
that have been closed for years
where dust lies on the dust

the windows cloud the light
and all the objects that
were saved have grown old

as one might say the chairs
are sixty years of age
just as the air that fills

the space seems to have died
and turns to see
exactly where one is

the gravity that has
held whatever one is
grows older too

and one cannot be sure
if light across the soul
bears the same dust

když vstoupíte do pokojů
po léta uzamčených
kde prach pokrývá prach

kde okna zkalila světlo
a všechny schované věci
co jsou tam uvnitř zestárlý

jako když odhadnete
věk židlí na šedesát
o vzduchu v tomhle místě

víte že nežije
a člověk když otočí se
aby zjistil kde se ocitl

zemská tíž která držela
to čím člověk vlastně je
zestárne náhle také

a člověk si není jist
zda světlo proudící duší
nenese stejný prach

a bird flew through the mind
now the trees refuse
to flower but exhale

and rocks from underneath
the castle slowly emerge
their gravity a wake

the river empties itself
of everything but slow
passage that imitates

birds in their fullness in
the mind casting their shade
upon the world that is

not water tree or rock
but breath at liberty
the ebbing of the mind

and knowing as a road
curving beyond sight
and in the curve a light

that falls on memory
its colour asking to
be breath against the sun

myslí se mihnul pták
stromy odmítly kvést
jen zhluboka oddychují

zpod hradu se zvolna noří
balvany které za sebou
zanechávají brázdu

řeka se všeho zbavuje
až na pomalý proud
napodobující

objemné ptáky vrhající
v naší mysli stíny
na svět který není

vodou stromem kamenem
jen výdechem volnosti
odlivem mysli a věděním

které je jak cesta
mizící z dohledu
v zatáčce je pak světlo

dopadající na paměť
jehož barva škemrá
o šanci dýchat proti slunci

so the desire not
to fly but to unfold
becomes paramount

acacia trees that cast
their shadows on the walls
along the boulevards

the small flowers that fall
through the silent nights
of such music is

the spring composed that in
its opening appears
no resistance to

the shade the falling of
the flowers and the night
that all the stars bring down

tím nejdůležitějším
teď není touha létat
leč touha rozvinout se

akáty rozkládají
své dlouhé stíny po zdech
vroubících bulváry

drobné květy se snášejí
tichými nocemi
právě takovou hudbou

je komponováno jaro
takže když zavelí
k rozvíjení nenaráží

na odpor vůči stínům
padání květů či noci
snášené dolů hvězdami

silence filled the air
as of a sentence that
is about to speak

what follows but without
warning hesitates
as birds that in their flight

pause above the spires
shaped into a curve
that rests eternally

everything tends into
what will not speak again
moments that are left

inexorably behind
as if we did not wait
for what follows but

for what already has
been said and left to fall
where irretrievable

all silence falls
the spires reaching toward
the sky without a sound

ticho plnilo vzduch
jakousi větou kterou
se teprve chystá pronést

o něčem co se stane
avšak bez varování
váhá jak ptáci v letu

když strnou nad věžemi
v hejnu ve tvaru křivky
která tu zůstane navěky

všechno směřuje k tomu
co už víc nepromluví
k momentům ponechaným

bez smilování vzadu
jak bychom nečekali
na všechno co nás čeká

leč na to kdys vyřčené
a ponechané klesnout
tam kam nenávratně

se propadá všechno ticho
věže se vzpínají k nebi
bez sebemenšího hlesu

and so the lilacs that
no one thought would fall
began to fall upon
the hill that in its slow
descent makes its way
down to the river where
the petals like afterthoughts
of snow are carried off
upon the surface just
long enough to be
a memory that has
so many shapes its sense
cannot be understood
gazing into god
is what it seems to be
or into semblances
of what divinity
might dream itself to be
if it were lilacs that
were falling on a slope
to float upon a stream

z ničeho nic šeríky
považované všemi
za neopadatelné

se začaly náhle sypat
na kopec sbíhající
pozvolna dolů k řece

jak opožděné nápady
sněhu jsou drobné květy
neseny na hladinu řeky

jen po tak dlouhou dobu
než stanou se vzpomínkou
mající tolik podob

že smysl neuchopíš
pouze to připomíná
vhled do božího nitra

či do podoby toho
o čem tajně sní božskost
že by tím mohla býti

být těmi šeríky co by
padaly na vlidný svah
a pak splynuly s proudem

a girl was standing in
the middle of the square
the sunlight in her hair

it was an aureole
of light that made her seem
a silhouette but turned

as if inside out
so had it wished a flock
of birds might fly into

the light she made and pass
into the air beyond
no twinkling of an eye

could move with such ease
that coming through it seemed
eternity began to fall

through the light across
the square like distant rain
that fills the breathless air

uprostřed náměstí
stála cizí dívka
se sluncem ve vlasech

kouzlicím svatozář
díky níž vypadala
pouze jak silueta

docela naruby
takže ptačí hejno
by klidně prolétlo

tou září a vplulo
do vzduchu v dálce
ten průlet by však byl

něžnější oka mžiku
a mohlo by se zdát
že věčnost začla klesat

světlem přes náměstí
jak déšť co kdesi v dálce
plní tise nehybný vzduch

it might have been the sun
that setting cast its rays
in level light against

the towers where the clouds
fallen across the day
stood as if they had

turned upon them since
time itself had turned
and as the light began

to pour over the clouds
the churches seemed to reach
into a fire that

without moving seemed
to turn slowly into
itself and come to rest

before turning back
the heavens where they lay
a hand invisible

that was what holds them up
taking in the light
to guard it from the night

slunce když zapadalo
nejspíš vrhlo své paprsky
vodorovně směrem

k věžím kde mraky
křížující den
strnuly jako by čelily

věžím od okamžiku
kdy čas přetočil sám sebe
když světlo začalo

přetékat přes mraky
kostely vypadaly
že dosáhly ohně

co vypadal nehybně
jak stočený do klubíčka
aby znovu nabral dech

než odešle nebesa
nazpět kde položila
neviditelnou paži

co drží je nahoře
a pohlcuje světlo
aby uniklo noci

it is like sitting beside
the river under trees
the leaves about to fall

a hill rises behind
and there a castle stands
not far away a bridge

and on the bridge there are
statues of the saints
and people who spend the day
gazing on the stream
where clouds slip away
from themselves and disappear

everything flows down
until it meets the sea
and on the sea the sun

drawing all that is
like homing birds that turn
as one toward the light

departing only to
return into itself
upon the farthest wave

jako bys jen tak seděl
u řeky pod stromy
listí na spadnutí

vzadu je vidět kopec
tamhle zas stojí hrad
o kousek dál pak most

a na starém mostě
stojí sochy svatých
a lidé marnící dny

sledováním proudu
po němž kloužou mraky
co loučí se a mizí

všechno pluje k moři
na němž slunce vábí
všecičko pod sluncem

jak hnízdiště ptáky
mířící svorně
za světlem pak mizí

aby se vrátili
do sebe samotných
na nejvzdálenější vlně

some there are who leave
their lives like water nymphs
that have wandered too far

to find a way back
and so they flit without
a word in trackless woods

and all that can be seen
of them beneath the moon
is what they have of souls

tremulous as silk
against the gathering dusk
unable to touch ground

the air that follows them
gives up eternity for them
to be the breath they breathe

the silence of the moon
singing inaudibly
inside the empty dark

někteří z nás mizí z žití
v podobě rusalek které
zabředly příliš daleko

než aby našly cestu zpět
a tak bez hlesu poletují
temnými lesy bez pěšin

jediné co z nich lze spatřit
v měsíčním světle je to
co zbylo z jejich duší

chvějících se jak hedvábí
proti houstnoucímu šeru
neschopných dosáhnout země

vzduch proudící za nimi
jim odevzdává věčnost
aby byl jimi dýchaným

dechem a tichem měsíce
neslyšně prozpěvujícího
uvnitř prázdné temnoty

the bridge at midnight stands
perfectly empty where
the saints lie in their dreams

draped in light that falls
upon them from the moon
their shadows floating on

the stream unable to
be carried to the sea
and so of seas they dream

of shores that stare into
eternities that are
not given to their eyes

birds that have lost their way
gazing upon them in
the water certain they

have never seen these saints
before who lie below
dreaming in a dark

deeper than that abyss
that god is thought to be
and through their wings the air

moves almost as if
it were a river that
fell from infinity

půlnoční mosty se halí
v úplnou prázdnotu jen
ve sny pohroužení svatí

oděni bledým světlem
dopadajícím z měsíce
hledí na vlastní stíny

v říčním proudu bez šance
nechat se odnést k moři
proto o mořích jen sní

o pobřežích zírajících
zasněně k věčnostem
jejich zrakům odepřeným

ptáci ztratí cestu
je sledují ve vodě
s jistotou že ty svaté

nikdy předtím neviděli
ležet v hloubce pod sebou
zasněné v temnotě která

je mnohem hlubší než propast
za niž je považován bůh
a skrz peří jejich křídel

se prodírá dravý vzduch
jako by byl řekou
jež se line z věčnosti

who remembers now
the women walking so
across the gardens where

the roses were in bloom
everywhere they turned
their dresses trailing on

the gravel strewn paths
and from a room that was
shadowed with curtains sounds

of muted music fell
careful music that
hid in roses and

the slow fall of feet
and in the distance birds
that used to sing were now

overcome by dusk
and farther yet from sight
the men that they had known

were falling into that
silence that does not give
replies that will be heard

and rain began to fall
as if invisibly
tears were falling on

the paths that music could
not overcome and so
they lingered in the air

from which the women have
all departed one
by one without a word

vzpomene si někdo
na ženy co kdysi
procházely sady

kde rozkvétaly růže
kamkoli pohlédly
jejich šaty vlály

po štěrkové cestě
a z pokoje kanuly
zpoza záclon tóny

oněmělé hudby
opatrné hudby
jež skryla se v růžích

a líná echa kroků
a kdesi v dáli ptáci
před lety zpívající

teď zmožení šerem
dále v nedohlednu
muži kdysi blízcí

se hroutili do ticha
které nám nenabízí
zřetelnou odpověď

pak začal padat déšť
jakoby kanuly
neviditelně slzy

na cesty které hudbou
zůstaly nezdolány
a tak bloumají vzduchem

cesty z nichž ženy sešly
zvolna jedna po druhé
bez jediného slova

breathless on the stream
without explaining why
all the faces stare
up toward the sky
never moving away
upon a river that
in its eternity
glides relentlessly
down toward the sea
and so the faces are
contained upon the still
waters of what appears
to be where death resides
but looking down they see
above them sun and moon
and when they look away
the river never fails
bearing even shades
of what they were upon
its stream engraved there
thin mortalities
unable to depart

tiše uprostřed proudu
všechny ty tváře hledí
aniž udají důvod
upřeně na oblohu
nikdy neodplují
po hladině řeky
která se ve své věčnosti
vytrácí neúnavně
 pryč k vzdálenému moři
proto jsou ty tváře
zvěčněné na poklidných
vodách toho co zdá se
příbytkem smrti avšak
při pohledu dolů spatří
nad sebou odvrácené
tváře slunce a měsíce
řeka spolehlivě bere
s sebou dokonce přízraky
toho čím kdysi byli
vyryté v jejím proudu
vyzáblé smrtelníky
neschopné odejít

even bearing names
canals cannot but be
always anonymous
their one study the sky
the passing sun and moon
that lie at rest upon
their placid surfaces
unable to be more
than faithful mirrors of
desires where the trees
dapple them with shade
and sometimes horses pause
the ropes of barges taut
against their tired flanks
their eyes open wide
all that lies upon
the water rises up
and they take it in
the stream that seems a sky
lined with dancing trees
and as the day grows dark
what carry it away
but their patient eyes
where all the knowledge of
the world passes on
unnamed alone unseen

ačkoli mají jména
kanály provždy budou
anonymní s jedinou
starostí studovat nebe
běh slunce a měsíce
které nabírají dech
na jejich klidném klíně
neschopny být ničím víc než
věrnými zrcadly tužeb
v místech kde je stromy
soustavně grošují stíny a
občas se zastaví koně
lana od člunů zaříznutá
do zmožených boků
všechno co poselo
hladinu začne stoupat
a široce otevřené
oči koní vše pohltní
i proud který vypadá
jak obloha lemovaná
roztančenými stromy
a soumrak odnáší jen
jejich trpělivé oči
v nichž všechno vědění světa
kráčí dál beze jména
samotno neviděno

Zlatá ulička

Robert Kessner

Kessner

the boulevards are all
drawn up into the night
tranquil among the stars

broken by the echoes of
thousands of steps that have
followed them into

the dark and filling it
with sounds that have no sounds
as if one were to gaze

into a mirror to
discover there was no
reflection possible

as shadows cast by stars
across the night that takes
us after we have gone

bulváry bývají
nadnášeny vzhůru
vstříc poklidné noci

mezi hvězdy rušené
echy tisíců kroků
jdoucích jim v patách

do temnot dunících
bezzvučnými zvuky
jako když někdo hledí

upřeně do zrcadla
a zjistí že odraz
se neodráží jak stíny

hvězd metaných nocí
jež se nás zmocní
poté co jsme odešli

the little light of the moon
shone upon the fence
where the gate was left closed

barely visible
beyond the gate are shapes
of gods and goddesses

that gaze unwavering
at all that passes by
and take it in to their

chiselled divinity
of stone unable to
resist longings unknown

to them that pass through
the gate into the light
of intermittent moons

útlý měsíční svit
dopadá na plot
se zaklapnutou brankou

za níž se rýsují
mlhavé obrysy
bohů a bohyň

upřeně hledících
na vše co je mjí
a pak pojmají

do své tesané božskosti
kamenů neschopných
odolat všem touhám

cizím těm co vcházejí
tou brankou do světla
přibývajících měsíců

the holy ghost is but
a pigeon standing on
the steps that wander down

and staring from the edge
of his eyes toward those
who pass unconcerned

who would know that this
is what this bird might be
a mere pigeon with

eyes as hard as stones
and children run along
the steps hoping they

might take him in their hands
not knowing they are deep
within his eyes that have

seen them already in
their naked infancy
and see them in frailer days

making their way up
the steps intent to reach
the castle or the church

nothing in their hands
to offer him in flight
should he look down on them

duch svatý není víc
než holub na schodech
loudajících se dolů

co upřeně pozoruje
koutkem oka míjet
bezstarostné chodce

kdo pozná že je tím
čím pták by mohl být
pouhým holubem s očima

tvrdýma jak skála
a děti se rozběhly
po schodech v naději

že sevrou ho do dlaní
aniž vědí že samy
dlí v hloubce jeho očí

které je kdysi viděly
v jejich útlé nahotě
a vidí je i k stáru

jak belhají se vzhůru
po schodech aby dosáhly
hradu či kostela

v rukou nic co by nabídly
kdyby na ně v letu
blahosklonně shlédnul

many streets are now
in no one's memory
and weeds spring up behind

neglected fences where
the paint yields to rust
somewhere shouts are heard

of children playing down
the street and out of sight
their voices hanging in

the air like shafts of rain
that fall slowly toward
horizons reaching ground

in other people's lives
between them sunlight streams
pure transparent and

filling absence with
another absence where
weeds and memory

the children calling through
the solitary rain
and fences disappear

dnes už mnohé ulice
zmizely z lidské paměti
jen plevel se rozbujel
za zanedbanými ploty
jejichž barva podlehla rzi
jen někde opodál zní
pokřik dovádějících dětí
v uličkách mimo dohled
dětské hlasy plní vzduch
jak husté provazce deště
pomalu klesající
na zem až k horizontům
v životech jiných lidí
v tom dešti čisté a čiré
proudy slunečního svitu
plní nepřítomnost
nepřítomností v které
plevel a paměť a děti
jejichž křik rozléhá se
zcela osamělým deštěm
i ploty se rozplynou

no one can explain
how along the streets
acacias cast a wake

of petals through the air
to settle near the curbs
waiting for the wind

a world stands against
the doorways holding its breath
unable to begin

as if the light of day
were like a box that has
closed upon itself

like a mind that waits
forever in the dark
not knowing where the streets

it knew now make their way
beneath what trees
and petals in the air

nikdo nevysvětlí
proč akáty v ulicích
mávají ve vzduchu

závojem květů
co klesají na chodník
v touze po větru

svět stojí proti dveřím
plaše zadržuje dech
neschopen rozvinout se

jako by denní světlo
bylo jen krabicí
která se sama zavře

jak mysl co otálí
navždy vnořená do tmy
nevědouc kam ulice

které kdys znávala vedou
pod jaké stromy a jaké
chumelící okvětní lístky

fountains gather round
them worlds that are constrained
by silence and deep awe

as if each were a sun
whose light came forth in pure
transparent instants of

itself given without
the slightest thought of where
they might fall away

and in the shadow of
their music children
barely listening

carry their gifts away
and birds passing through
the courtyards and the squares

cannot forbear to yield
not to water but
to grace falling in fire

fontány halí se
do světů svíraných
tichem a posvátnou úctou

kde každá je sluncem
jehož světlo proudí
v křišťálově čistých

vteřinách sebe sama
aniž zaváhají
kam mohly by dopadnout

a ve stínu jejich hudby
děti co ji nevnímají
si odnášejí dárky

a ptáci křižující
dvorky a náměstí
se nemohou ubránit

a vzdávají se nikoli
vodě ale milosti
klesající do ohně

there's nothing like the fall
of light through old trees
in late summer where

parks beneath the sun
seem to hold their breath
and everyone begins

to walk as if in deep
thought enclosed inside
themselves like the blind

only music can
falling from a room
along another street

enter the strange sleep
that has settled upon
those who linger there

music composed of light
that lies inside the eyes
surrounded by the dark

nic se nevyrovná světlu
v korunách starých stromů
na samém sklonku léta

kdy parky v sluneční záři
nejspíš zatajují dech
a všichni začnou kráčet

po cestách v rozjímání
hluboko do sebe sama
pohrouženi jak slepci

pouze hudba je schopna
když line se z pokoje
do sousedních ulic oknem

vstoupit do zvláštního spánku
co tady padl na všechny
bezcílně bloumající

hudba tvořená světlem
ležícím uvnitř očí
zcela obklopených tmou

as one might turn and say
farewell almost and turn
again to hear the sound

of what was not said
falling like a leaf
in some autumn square

anyone who passed
might have thought it was
the wind among the trees

a kind of emptiness
that fills the stones that lie
unmoving on the square

and almost draws a breath
almost answering
as leaves passing might

jako když se otočíte
a málem řeknete sbohem
a znovu se otočíte

abyste zachytili zvuk
čehosi nevyřčeného co
padá jak podzimní list

náměstím po němž každého
kdo tudy kráčí napadne
že to byl vítr ve stromech

a jakási prázdnota plnicí
kameny spočívající
nehybně na náměstí

už skoro nabírá dech
aby poskytla odpověď
jako když se mihne listí

night lifting above
the city leaves the sky
for just a moment bare

too early for the flocks
of pigeons to ascend
into firmaments

that seem a page where words
retreat like stars before
the coming of the sun

without warning all
the towers lie across
the bare heavens which had

waited only for this
impossible without
such signs of holiness

plující nad město
noc nechává oblohu
jen na okamžik nahou

pro hejna holubů
moc brzy aby vzlétla
k nebeské klenbě

co vypadá jak stránka
se slovy na ústupu
jak hvězdy před rozbřeskem

všechny věže se nachýlí
bez varování na nebi
holém a dychtícím

po tom jediném okamžiku
nemyslitelném
bez znamení svatosti

only the moon stirs
the sleeping windows to
awaken in the night

to catch the passage of
the stars floating on glass
ephemeral yet near

enough to nearly touch
bestowing on silence light
and gravity as if

someone invisible
moving beyond the glass
hour after hour

and coming close to clouds
passing over the moon
where stars seem to surpass

what they in heaven are
someone so close to clouds
it seems an offering

that no one can receive
other than solitudes
of glass awaiting dark

jen měsíc rozechvívá
po nocích spící okna
ve snaze probudit je

aby stihla defilé
hvězd plujících po skle
docela pomíjivých

avšak na dosah ruky
propůjčujících tichu
světlo a váhu jak by se

někdo neviditelný
pohybující se za sklem
dlouhé a dlouhé hodiny

přiblížil k mrakům
křižujícím měsíc tam
kde se hvězdy nejspíš sváří

s tím čím bývají v nebi
tím někým blízkým mrakům
vypadá to jak oběť

již nikdo nesmí přijmout
krom skleněných samot
čekajících až padne tma

perhaps only the rain
falling barely heard
upon the sleeping ground

is more unnoticed than
the play of shadows on
the walls of houses at

the close of afternoon
no more than margins of
the eyes and come from an

eternity of small
regrets that cannot be
moved from where they are

dancing over stone
holding those who pass
no one knowing what

has entered them of dark
that has not yet arrived
and light soon to withdraw

snad jen déšť skrápějící
zem ponořenou v spánek
téměř neslyšně

zůstává nepovšimnut
víc než stínohra
vlající po zdech domů

v pozdním odpoledni
ne však víc než lem očí
a přichází z nekonečna

drobných lítostí které
již nelze vrátit zpět
tam odkud dotančily

po kamenech držíce
kolemjdoucí aniž ti
tuší co do nich vniklo

cos temného co dosud
nepřišlo a cos světlého
co se už brzy vzdálí

nothing more sober than
the winter sun that hangs
momentarily

upon the pale sky
and seems to disappear
before the day arrives

upon the drowsy spires
the squares where the dust lies
undisturbed beside

enchanted statues and
all the trees that are
enclosed inside their skin

sometimes silence is
only known as a play
of light on old stone

whispering in the dark
syllables that rise
careless in the air

how much history
floats at ease in these
scarcely audible strains

where all that passed here
is now dispelled into
echoes of the light

nic není střízlivější
než slunce které v zimě
jen na okamžik visí

nad pobledlým nebem
a vypadá že zmizí
než dorazí den

nad rozespalé věže
a náměstí pod prachem
ležícím nerušeně

ve společnosti krásných
soch a stromů v pasti
jejich vlastních kůží

někdy se ticho jeví
pouze jak mihotání
na starém kameni

jako šeptání do tmy
slabik stoupajících
bezstarostně vzduchem

kolik historie
se uvolněně vznáší
v té sotva slyšitelné hudbě

kde se vše co tudy prošlo
již dávno rozplynulo
jak ozvěna světla

as if silence were
a flower no one had
perceived opened and

the narrow courtyard stood
within the light of its
unveiling through the fall

of night and where there were
walls and stones strewn
along the gravel paths

there were but shadows left
and rising from the throat
of that flower came

stars that took the shape
of water falling from
a fountain still as glass

nothing remembered of
the squares that disappear
in such transparency

jako by ticho bylo
květinou kterou nikdo
nikdy nespátřil rozkvést

a úzký dvorek by stál
ve světle rozlévaném
jejím odhalováním

v soumraku a kde by ze zdi
a kamenů rozsetých
po cestách sypaných šterkem

zůstaly pouze stíny
a z hrdla toho květu
by začaly prýštit hvězdy

které na sebe vzaly
podobu vody co tryská
z kašny ztichlá jak sklo

v paměti nezbylo nic
ze čtverců mizejících
v takové průzračnosti

sleep does not begin
to overcome the high
towers until one

by one the birds in dark
circles gather near
filling the dusky air

with prayers that close the day
then the towers have
no more to do but ring

an angelus for night
descending slowly through
the space that holds the stars

an angelus of one
embrace of nodding bells
where birds in smaller turns

return the music to
silence and the night
inside the sleeping towers

ztepilé věže
nezmůže spánek
dokud ptáci jeden

po druhém neslétnou
blíž temnou spirálou
aby plnili soumrak

modlitbami jimiž
pohřbí den a věžím
nezbude než zvonit

klekání na počest
noci klesající
zvolna prostorem

vzpírajícím hvězdy
klekání v náruči
přikyvujících zvonů

v němž kroužící ptáci
vracejí hudbu tichu
a noci v spících věžích

beside an open gate
voices can be heard

rising in the dark
and through their words it seems

as if a tram goes past
the sound is muffled and

for a moment it
is not certain what

has passed but once gone
the silence in the night

is deeper and the stars
seem to have disappeared

when the voices begin
to open silence again

sounds of the farthest sky
unravel in the dark

od otevřené brány
jsou slyšet něčí hlasy

vstupující do tmy
a skrz vyřčená slova

nejspíš projela tramvaj
s tlumeným řinčením

zpočátku se neví
co se tu vlastně mihlo

když to však bylo pryč
noc opanovalo ticho

hlubší a hlubší a hvězdy
podle všeho prchly

když ale ticho začnou
znovu rušit hlasy

tma odmotává zvuky
nejvzdálenějších nebes

the little lamps that stand
against the walls at night
more fragile than the glass
that is their sole defence
are all that now remains
of children that have been
forgotten after wars
unable to withstand
the darkness of the night
that threatens what light there is
but steadfast they burn on
as small hands for lost
travellers seeking home
children that before
passed so swiftly through
the world now at rest

malé lampičky stojící
za nocí při zdech křehčích
než sklo které je chrání
jsou tím jediným co nyní
zbylo ze všech dětí
zapomenutých po válkách
neschopných snášet
temnotu noci která
ohrožuje to málo
co zbývá tu ze světla
ale neochvějně hoří
jak ručky pro pocestné
směřující domů
těch dětí které kdysi
šly světem příliš rychle
teď už však mají klid

Sv. Mikuláš

Robert Kessner

Kessner

in the evening streets
that in the afternoon
stand in the sun undressed

assume formalities
that make them seem as if
they are not what they were

certain facades that were
painted to hold the light
upon transparent stone

but coming back it is
an older street without
familiarity

people speaking have
a cadence in their voice
of footsteps coming down

the castle stairs with that
uncertainty of one
unable to discern

what lies beneath his feet
and lost until at last
the river flowing past

lies before his gaze
and in the water sees
what might have been his face

looking back at him
his steps floating in
the air as birds that are

unknown might call with cries
that unresisting fall
into the hollow dark

když se navečer setmi
ulice které stály
v odpoledním slunci nahé

dělají okolky
díky nimž vypadají
že nejsou tím čím byly

pouhými fasádami
nalíčenými proto
aby lákaly světlo

na průhledný kámen
nýbrž starší ulicí
k níž se nikdo nezná

když lidé hovoří
v hlase intonaci
kroků scházejících

po zámeckých schodech
nejistých jak někdo
kdo nerozezná

půdu pod nohama
je ztracen dokud řeka
konečně neodplyne

před jeho očima
a ve vodě vidí
cos jako vlastní tvář

vracející mu pohled
jeho kroky se vzesou
do vzduchu jak cizí

ptáci snad volající
křikem který bez vzdoru
padá do duté tmy

holiness must have walked
beneath these slow arcades

going to and fro
the measure of its pace

unpredictable
and those who bore it for

a century or more
must have whispered their

anonymity
against the stone that took

all that was barely heard
into a silence that

seemed older than
all the age that can

be brought to mind and there
holiness must have gone

tudy musela kráčet svatost
pod klenbou vlídných arkád

jednou dopředu jindy zpět
rychlostí kterou by nikdo

nikdy neodhad
a ti co ji nosili

jedno století i déle
zde nutně všeptali svou

anonymitu
do kamene jenž pohltil

všechno sotva slyšitelné
do ticha které

vypadalo starší než
celé věky co si lze

vůbec představit a tudy
svatost musela odkráčet

suffering falls along
the walls like snow that falls
through nights that never end

and in the morning leave
not the slightest trace
upon the ground and in

the air no echo stays
of how it passed and where
among the passing kings

and in the course of time
the snow seeps through the walls
nothing is left untouched

and as invisible
as suffering can be
without a breath of air

so into mirrors all
the ceremonies have
returned reflecting on

each other as
the wind reflects upon
the mirrors walls and snow

za nekonečné noci
halí utrpení hradby
jak příkrovy sněhu

ráno po něm není
sebemenší stopy
na zemi ani v povětří

nezbyla ozvěna
té události a tam
kde skrz defilující

krále spolu s časem
sníh prosakuje zdmi
nic není nedotčeno

vše je neviditelné
jak bývá utrpení
bez závanu vzduchu

a tak všechny obřady
vklouzly zpět do zrcadel
aby se v nich navzájem

odrážely jak vítr když
odráží vlastní podobu
v zrcadlech zdech a sněhu

beneath the rain the hills
appear but just sketched in
any erasure might

as quickly take them off
and guiding the roads in their
meandering descents

the trees in flower stand
and underneath the trees
horses in their sleep

come down the roads so
slowly they seem to bring
everything to an end

only the earth beneath
their feet appears to move
carrying the road away

the trees in flower and
the hills lost in rain
and there they find themselves

their heads nodding in sleep
the rain moving past
alone among the stars

kopce se za deště
jeví jen v náčrtcích
šlo by je snadno

setřít pouhou gumou
stromy jak průvodci
klikatých cest dolů

jsou obaleny květy
a pod těmi stromy
v spánek ponořeni

se loudají koně
pěšinami z kopce
jak by byl všemu konec

jen země po níž jdou
zdá se být v pohybu
když odnáší cestu

kvetoucí stromy a kopce
ztracené v dešti a konečně
tam najdou sami sebe

hlavy klimbající
v odcházejícím dešti
osamělé mezi hvězdami

even the air itself
where music fell was old
bearing dust that had

settled on the heads
of kings buried long
ago their dust too fine

to see and now no more
than echoes of music that
hangs in silence here

what are cathedrals for
other than to hold
the dust that settles here

waiting for all the dust
that falls from time to come
eternities of dust

that whispers through the dark
clinging to music as
a final failing wall

kam dopadala hudba
zestárnul dokonce vzduch
když s sebou přinášel prach

jenž dosedal na hlavy králů
pohřbených před dávnými věky
jejichž prach je tak jemný

že ho sotva lze postřehnout
takže jen ozvěna hudby
je zde zavěšena v tichu

k čemu jsou katedrály
než aby věčně nesly
prach co tu na ně klesá

a čekaly na všechen prach
co ještě v budoucnu dosedne
celé věčnosti prachu

který šeptá do tmy
těsně přimknutý k hudbě jako
poslední bortící se zdi

as if it were about
to happen in a dream
of slow threnodies

the crows carrying
the death of winter on
their wings came down across

the snow fallen among the trees
that lined the alleys of
the small sleeping park

sometimes they sat among
the trees for hours till
without notice they

exploded in the air
where blackness screamed and light
without reply began

to open as a huge
bowl might break apart
the pieces fragments

of the greater dark
screaming from the beaks
of crows that dream the night

jak možná epizoda
připlouvající ve snu
líných žalozpěvů

vrány nesoucí skon
zimy na svých křídlech
klesají skrz vločky

ke kořenům stromů
co lemují alej
prokřehlého parku

někdy mezi kmeny
hová dlouhé hodiny
pak náhle vystřelí

bez varování vzhůru
kde vřískne čern a světlo
bez odpovědi počne

odhalovat všechno
jako když velká mísa
se rozletí na střepy

mnohem hlubší tmy
skřehotané zobáky
vran jimž se zdá o noci

how many women stood
inside their ancient walls
and gazed upon the world

moving below among the trees
nothing between them and
the air outside but glass

and on the glass they might
have seen not birds but forms
of birds that moved beyond

the frame that squared the world
and if they were to scream
the only sound was glass

unheard inside the room
or anywhere outside
but simply hanging there

as ancient insects cast
into eternities
of glacial amber shapes

kdo spočítá všechny ty ženy
co stávaly uvnitř hradeb
a teskně sledovaly svět

pulsující v hloubce
mezi stromy pouze
sklo mezi nimi a větrem

a na tabulích oken
možná neviděly ptáky
jen venkem plující tvary

za rámem svírajícím svět
do čtverce a kdyby křičely
sklo bylo by jediným zvukem

neslyšným v pokoji
ani kdekoli venku
jenž by tam jednoduše visel

jak pravěký hmyz utonulý
v nekonečnu ledovcových
jantarových tvarů

all of those who were
strolling through the park
walk as if asleep
and looking up they gaze
into a dream that is
not theirs but enters them
without their knowing how
a dream where faces seem
to float on windows like
clouds across a lake
but these are clouds that have
no other heaven than
panes of glass that rise
into the light and pause
framed by curtains that
winds cannot disturb
and in the dream the glass
seems to carry tears
that are unable to
find a way to fall
the sleepers in the park
stop like men who have
been slain by swords that came
upon them unawares
they do not fall but stand
like heaps of small stones

každý z těch co se loudají
pomalu parkem

kráčí jak ve snu a pak
pozvedne zrak a hledí

do snu který je cizí
nicméně do něj vstoupí

aniž by pochopil jak
tam kde tváře vypadají

jako by pluly za sklem
jak mraky po jezeře

nicméně tyhle mraky
nemají jiné nebe

než čiré tabulky skla
stoupající k světlu

kde strnou zarámovány
záclonami jež vítr

si netroufne vyrušit
a sklo ve snu vypadá

jako by neslo slzy
co nevědí jak kanout

spáči v parku znehybní
jak muži proklátí mečem

jenž do nich řal
aniž si toho všimli

nespadnou jen tam ční
jak hromady kamínků

so slowly did the light
collapse into the dark
it was not possible

if music might have been
where eternity had
cast its shadow or

if sepia were not
a colour but a tone
that glides through the mind

just as it settles on
these old facades and they
momentarily

become walls without
the time when they began
where twilight lingers and

pools within the mind
awash in the dim light
silence lying beneath

the dark eternity
gives up where going apart
the mind soundless falls

světlo se hroutilo
požvolna do tmy až
nepravděpodobně

kdyby hudba mohla
dlíti tam kde věčnost
vrhala svůj stín nebo

sepíe nebyla pouhou
barvou nýbrž zvukem
který plachtí myslí

a zvolna dosedá
na staré fasády
co by se na chvíli

staly hradebními zdmi
čnicími mimo čas
kde přítmi otálí a

tůně ukryté v myslích
zalévá bledý svit a
pod temnou věčností

spící ticho se vzdává
tam kde nezvučně padá
mysl když chce dojít klidu

as if they had not lain
forever on the ground
but fallen from the sky

at random on the graves
for birds in passing they
are nothing more than stones

failing to see that they
falling fall through light
and carry with them nights

that no one could have seen
the measure of their fall
the space eternity

might make if it lay down
across the farthest stars
asleep with silence at

its side and all that's known
asleep and waiting for
the merest breath to speak

jako by tady na zemi
neležely od nepaměti
leč zřítily se na hroby

zcela nahodile z nebe
pro prolétající ptáky
jsou pouhými kameny

nikdy si ani nevšimnou že
při pádu prolétly světlem
a přinesly s sebou noci

aniž kdo vůbec spatřil
jak daleko dopadly
na vzdálenost věčnosti

která kdyby zalehla
přes nejvzdálenější hvězdy
a spala přitulena k tichu

a ke všemu co je známo
spala a čekala na náznak
dechu aby promluvila

Pod Karlovým mostem

Robert Kessner

Kessner

their sainthood put away
they gaze with empty eyes
upon the river beneath

their feet flowing away
the water giving back
their shape in broken form

what would it be without
their standing there above
but just a river that

flowed away into
the sea without a trace
but here it is embraced

before it disappears
and flowing through the eyes
of holiness gone blind

a river that carries ghosts
that lie among clouds
the vestiges of stars

and if rivers spoke
prayers would from their
surfaces untouched

rise inaudibly
toward the spans above
them spilling gratitude

into the shadowed air
hosannas in their wake
murmuring on the banks

zbaveny veškeré svatosti
hledí prázdnými očnicemi
na řeku v hloubce pod sebou

když ztéká jejich nohy
a vodní hladina jim vrací
podobu rozbitou na střepy

jak by dnes asi vypadala
kdyby se nad ní neklenuly
byla by prostě řekou

plynoucí kamsi k moři
kde skončí beze stopy
jenže tady je v objetí

než zmizí docela
a protéká skrze oči
svatosti která oslepla

řeka co unáší duchy
smíchané s oblaky
pouhé pozůstatky hvězd a

kdyby řeky promluvily
pak z nedotčené hladiny
by nahoru vystoupaly

neslyšné modlitby
aby až u oblouků
do prostíněného vzduchu

rozsévaly svou vděčnost
a příboj na nábřeží
by šeptal hosana

all sparrows are
the random of the world
the time of horoscopes

and kings unknown to them
keeping no here or there
beneath the shadowed arcades

they fill with music that
is unpredictable
in all its cadences

ecstasy happens so
invisibly that it
is gone before it makes

a sign of having been
its echoes drawn into
the walls around the square

its home a kind of smooth
indifference that is
ruled by the sun alone

všichni vrabci jsou pouhou
nahodilostí světa
časem horoskopů

a králů jež neznají
chvilku neposedí
v stínohře podloubí

kteřá po okraj plní
ve všech kadencích
nepředvídatelnou hudbou

extáze nadchází
tak nepozorovaně
že odvane dřív

než o sobě dá vědět
jen její ozvěna prosákne
prstencem náměstí

sama přebývá v hebké
lhostejnosti jejímž
jediným vládcem je slunce

even the trees that line
the still embankment fill
the air with old dreams

falling slowly on
the shoulders of those who stand
beside a river that

seems to pass without
going anywhere
and all of them who are

beneath the dreaming trees
stand unmoving there
as if the stillness of

the trees was all they were
their flesh become dream
and all the waters of

the earth pooling at
their feet that were it seemed
rooted by the shore

if someone were to speak
the sound of it would be
perhaps the falling shade

i stromy lemující
bezhlesé nábřeží
plní vzduch starými sny

jež zvolna usedají
na ramena postav
stojících u řeky

zdánlivě plynoucí
aniž by kam tekla
všichni roztroušení

pod snícími stromy
tu stojí nehybně
jakoby klid stromů

byl vlastně vším čím byli
jejich těla tají v sen
a všechno vodstvo země

se sbíhá k jejich nohám
jež z dále vypadají
jak vkořeněny v břeh

kdyby se někdo ozval
rozlehl by se tu zvuk
padajícího šera

darkness contains them all
the sound of absence as
leaves fall to earth

the murmur of prayers that
rise from mouths that have
nothing more to say

and sparrows that depart
upon the evening light
unable to return

and in that darkness god
who is the shadow of
all prayer and leaf

and silent sparrow exhales
his breath spread out upon
the river floating away

temnota objímá všechno
zvuk nepřítomnosti jako
když listí dopadá k zemi

tiché mumlání modliteb
stoupajících od úst která
nemají víc co by řekla

i vrabce odlétající
za podvečerního šera
neschopné návratu

a v takové temnotě bůh
který je stínem všeho
tichého vrabce listí

i modliteb rozprostírá
svůj dech po hladině řeky
jejíž proud plyne stále dál

with few turns the stairs
make their way along
an old wall below
the castle till they come
to rest beside a square
the trees next to the steps
wait for rain to fall
and when the rain is gone
a light unsure of where
it is lies over them
some places seem
of all solitudes
to have the clearest lives
what do they do these stairs
but hold against the wall
threads of music that
falls among the trees
from all the places it
had seemed to wander off
forgotten after rain

mírnými meandry
schody pomalu stoupají
pod hradem při staré zdi
dokud se nezastaví
kousek od náměstí
a stromy poblíž schodů
prahnou po dešti
když konečně sprchne
zcela zmatené světlo
se na nich uvelebí
jsou místa která mají
z osamělosti co existují
nejjasnější žití avšak
ty schody nedělají nic
než proti zdi přidrží
křehká vlákna hudby
která se pomalu snáší
mezi stromy z výšin
kam nejspíš vystoupala
zapomenuta po dešti

how wonderful the sun
upon the highest spires
that just before the fall
of evening turn to gold
hovering weightless in
the air until the night
turns them into dark
where the birds disappear
and voices that were once
so bright beneath the sun
enter dark's domain
poised for absence and
other music that
never summoned them
music of birds that are
like gold become the shade
music rising from
the stones the hidden stars

velkolepé slunce
na nejvyšších věžích
které náhle zlátnou
chvíli před setměním
a vznášejí se vzduchem
ve stavu beztlíže
potom je noc ztemní
tam kde mizí ptáci
a hlasy před chvilkou
na slunci tak jasné
vklouznou do říše tmy
smířeny s nepřítomnem
i s další hudbou jež je
nikdy nesvolávala
hudbou ptáků co jsou
zlatem blednoucím v stín
hudbou vyvěrající
z kamenů skrytých hvězd

chestnuts lie asleep
upon the ground and in
them all crossing is
about to spring apart
and all the saints that lie
beneath their bridges float
in an eternity
of fragments that gaze
toward the heavens with
a rapture that cannot be seen
but rapture where the stars
at night float beside
and through them giving birth
to such holiness
that no paradise
beyond it can be known
where chestnuts in stillness fall
through long and perfect nights

kaštany usnuly vleže
na zemi a v jejich nitru
puká málem všechno
co prochází kolem
a všichni svatí kteří
leží pod svými mosty
plují věčností střepin
civících vzhůru k nebi
v naprostém vytržení
jehož jsou schopny pouze
hvězdy plující nocí
po jejich boku a skrz ně
rodící takovou svatost
že nad tou svatostí nelze
hledat žádný další ráj
tam kde kaštany padají
tichem v němž se rozhostila
dlouhá dokonalá noc

chestnuts fall and stars
unnoticed through the night
where darkness and the rain
and birds descend but how
slowly the heart in its
careless majesty
falls as if the one
space that is its home
is that eternity
of falling and like the dark
becomes the air of its
descent falling full
of the open where clouds beside
the towers stand before
they disappear and birds
pass through not knowing that
they into the heart fall
drawing into itself
all that fills the air
itself invisible
the only gravity
of their possession here

kaštany s hvězdami
padají nenápadně
nocí kterou se snáší
tma a déšť a ptáci
zvolna jak padá srdce
v zbrklém majestátu
jakoby jediný prostor
jenž je mu domovem
byl nekonečnem pádu
a temno se mu stává
vzduchem pro pozvolné
klesání do otevřeného
prostoru v němž mraky
strnou vedle věží než
zmizí a ptáci tudy
prolétnou aniž vědí
že padají do srdce
které vše pohltí
všechno co plní vzduch
samo nespátřeno
ta jediná přitažlivost
ze všeho čemu vládnu

Winter Evening on Kampa

Robert Kessner

ner

Afterword

It would be difficult to say how many, like me, look upon Prague as a second home. The first time I went to Prague was before 1989. I was traveling by train from Munich. I was awakened in the dead of night by the strange silence trains have when they are stopped outside normal stations. Suddenly the compartment doors were thrown open and police with machine guns and sniffer dogs were everywhere. The border has now been erased, the lines of the country redrawn, and I have returned many times since. This brief incident, however, is never far from the surface of my memory of the country.

Prague today, however, is not the same city, just as the country is not the same country. Its past — its long past — is not easily forgotten, and it insinuates itself delicately into everyone who has passed through the graceful, old city. It has often been thought of as a magical place, and a large part of its magic derives from the sense one has that many centuries of a great culture nestle beside each other, talking to each other in a language hard to discern, the language the history has — dense, inward-turning, labyrinthine. This is the *genius loci*, and it is not to be seized as whole, but one is always crossing into aspects of it, taken by surprise, and suddenly seeing something for a moment.

These poems are about *that* Prague and its hidden history, crossings that are impossible to count, but once made seem irrevocable. There is no going back. Some of this sense of crossing may be found in the old myth of the founding of the city. Princess Libuše is said to have had a vision of a man building the threshold of a house, and there, she declared, a castle should be built. Playing on the word for threshold (*práh*), the name of the place became Praha, which I have chosen as the title of these poems. Once a capital of alchemy, Prague continues in its ineluctable journeys of transmutation, living up to the legacy of Libuše's frequently cited words, "I see a great city whose glory will touch the stars."

This book would not have been possible without the long nurturing of my love for the city provided by my wife, Irena, who first sent me to discover it. This book is my gift to her, given to her in the same spirit for that continuous nurture. My hope was that it would also appear somehow in the language that belongs to the city's long life that has gone through so many moments of near death. This hope has been realized in the limpid translation made by Marzia Paton, with the assistance of her husband, Derek, who helped her with the ambiguities of poems without punctuation. My deep thanks goes to them. For the unexpected gift of six exquisite paintings of Prague I can only say to Robert Kessner, "Děkuji, srdečně děkuji." My thanks goes also to the many Czechs I have had the wonderful experience of meeting in Canada and the Czech Republic, whose conversations have lifted me easily over several thresholds. My final word of thanks goes to the city of Prague itself, simply for being.

This book was set in Minion Pro designed
by Robert Slimbach in 1989 and ITC Esprit
designed by Jovica Veljovic in 1985.